

ФРИНА

Одавна спятъ Атини въ сѣнь джлбокъ
Отъ празденствата на Деметрисъ морни,
И мѣркатъ се по мѣсечина само
Самотни людѣе, низъ свещений пжтъ
Отъ Елевзисъ заврѣщайки се късно.
Въ безмѣлвието ношно мирно тѣнатъ
Чертозитѣ и мраморнитѣ сгради
Въвъ сѣнката на тѣмнитѣ оливи.
А горѣ тамъ таинствено надъ хѣлма,
Кръзъ булото на ношната мѣгла,
Сияе храмътъ чудний на Паллада, —
Като че блѣнъ отъ морний сладкъ сѣнь
На многолюдний градъ, заспалъ подъ него.

Одавна спятъ Атини въ сѣнь джлбокъ.
Едни не спятъ въ чертозитѣ на Фрина
Поклонницитѣ нейни. Буйна глѣчь
Ехти оттамъ—тѣ пиршествуватъ въ честь
На гордата хетера: въ честь и слава
На красотата нейна, въ Елевзисъ
Прѣдъ погледи имъ днеска що прѣдстана
Въвъ своето величие. Събрани
На званний пиръ, увѣнчани съ цвѣтя,